

6.

Anita reggel simán átaludta az ébresztőóra percekig tartó, kellemetlen berregését. Ilyen még nem fordult elő. Félórás késéssel állapította ezt meg, amikor saját, belső vekkere mégis felébresztette. Úristen! Rengeteg dolgom van! És utálok kapkodni! – fojtottan szentségelt, miközben próbált magához térni a már rég nem tapasztalt, szinte kómaszerűen mély alvásból. Megint ott keringett valami zavaros álmokép a fejében. Most nem havas táj, hanem kietlen, kopár pusztaság rémlett fel, furamód néhány szék állt elszórva az Alföldre hasonlító sivár tájban. Anita sosem szerette az egysíkú, szerinte unalmas és kilátástalan Alföldet, inkább a hegyvidéket és a tengert. Mit kerestek a pusztai tájban azok a székek? Hirtelen megértette az egészet. Az üres színház képe alakulhatott át álmában szimbolikus tájképpé. Sosem érdeklődött különösebben a közélet iránt, őt csak a munkája, a nyomozás érdekelte, kideríteni az igazságot, megtalálni az okot, az összefüggéseket, a tettetst.

Már régen rájött, hogy pályaválasztása valahogy az apjával függött össze, az ő rejtélyes eltűnésével. Anita hősnek tartotta az apját, de mivel a hegymászók holttestét sosem találták meg, soha nem derült ki, mi is történt velük valójában. Ezért választotta ezt a szakmát: logikus magyarázatot találni a megmagyarázhatatlanra. Az elmúlt évben, anyja halála óta, eltávolodott a külvilágtól, csak a saját szüleivel, a gyerekkori lakás

felszámolásával és az így feltámadó emlékeivel volt elfoglalva. Hirtelen zuhant rá az országban történt rengeteg változás, a lehangolt emberek, az elkeseredettség, a félelem. A rádióban is épp az újabb árfolyamzuhanásról beszéltek. Anita gyorsan kikapcsolta a rádiót, és miközben a kakaót töltötte ki Brigitának, feltette kedvenc közös cd-jüket, Norah Jonest. Már alig várta, hogy beérjen a rendőrségre, végre a saját munkájával foglalkozhasson, és elkezdhesse az érdemi nyomozást.

Az irodájában üzenet várta, hogy menjen fel a főnökhöz. Lantos leszúrta, hogy késett, mert már vár rá egy oknyomozó újságíró, nem tudja lerázni. Nagyot sóhajtott.

– Már csak ez hiányzott! A végén még a politikát is belekeverik! Láttad a tegnapi estét? Zűrösebb lesz az ügy, mint gondoltam.

– Tényleg? – nézett rá Anita kis mosollyal. – A végén még kiderülhet, hogy nem is öngyilkosság? – ugratta tovább a főnökét.

Lantos mordult egyet, és kinézett az ablakon, a folyó és az ég látványa mindig megnyugtatta.

– Le kell zárunk az ügyet legkésőbb a temetésig – fordult ellentmondást nem tűrő hangon Anita felé, és ujjával felfelé mutatott.

Anita ezúttal nem vitatkozott, inkább nyelt egyet, majd biztosította főnökét, hogy rábízhatja az újságírót, legrosszabb esetben elviszi az indiai étterembe. Lantos felnevetett. Anita ugyanis vegetáriánus volt, és egyszer némi erőszakoskodással rávette Lantost, jöjjön el vele egy indiai étterembe, hogy bebizonyítsa neki, milyen finom és változatos lehet hús nélkül is az étel, ami nem csupán vízben főtt, ízetlen zöldségekből

áll, ahogyan sokan képzelik. Lantos, aki megrögzötten csak háromféle ételt volt hajlandó megenni: pörköltet, lecsót és halászlét – amikről ráadásul magas koleszterinszintje miatt le volt tiltva –, némileg vonakodva ment el Anitával. Balsejtelmei beigazolódtak, olyan rosszul lett az indiai ízeztől, hogy még ott, az étteremben ki kellett szaladnia a vécébe, hogy könnyítsen magán. Azután halálra vált arccal közölte, hogy ez nem magyar embernek való, és meg ne próbálja Anita még egyszer őt eltenni láb alól, mert kirúgja!

– Látod – mondta neki akkor Anita – azért tart itt ez az ország, mert olyan beszűkült a gondolkodásmódja, mint a te gyomrod!

Most, ahogy együtt idézték fel Lantossal a régi emléket, Anita is jókedvre derült.

– Örülök, hogy felvidítottalak – mondta, és az újságíró keresésére indult.

– Annyira azért nem – szólt utána Lantos. – Széplakival vannak tele a lapok. Este valamit mondanunk kell nekik.